

Lucerna

Zeptej se někoho, jestli viděl Tišera prohrát v Lucerně, a nevzpomene si. Vždyť já tam za těch dvanáct let prohrál možná pět zápasů?

V sobotu před utkáním jsme měli volno, šli jsme do sauny v Podolí, a v neděli se od desíti boxovalo. Ráno nás autobus dovezl do Štěpánský, tam už ve frontě plno lidí, aby chytli lístky na box. Vystoupili jsme a procházeli mezi nima, kolem mě hned hlouček fandů: „Stando, kvůli tobě vstávám!“ „Jo, Stando, už se těším!“

Sešel jsi po schodech dolů a před tebou najednou ten ohromnej, nádhernej sál. Cejtil jsi jeho odér. Červeněj samet, zlatý tydlety, na stropě velký skleněný lampy. Balkóny, jedno patro, druhý patro a uprostřed ring. Plátno se zašlejma skvrnama od krve a nad nim zavěšeněj takovej plechovej čtverec plnej lamp, co šajnily přímo dolů mezi tři řady bílejch provazů. Pod ringem kolem dokola všude židle a židle.

Dorazili rozhodčí, my se svlíkli a šli na váhu. Trenéři odevzdali soupisky a sudí vyvolával dvojice. Stoupl jsem na decimálku, celej svlečenej, i slipy šly dolů. „Dobrý, další!“ Běžel jsem do šaten o patro níž. Byly malý, takový nic moc, jedna pro domácí, jedna pro hosty. A až úplně na konci dlouhý chodby jediná sprcha.

Oblíkl jsem se a letěl do baru ve Vodičkovy. „Hombre, rychle kafe!“ Udělali mi turka, dva cukry, dal jsem si cigo, jedno, druhý, obrátil to do sebe a zpátky do šatny, kde čekal Torma. „Kde byl?“ – „Na kafi.“ – „Kafe a cigo, co?“

Navlíkl jsem dres, mívali jsme bílý pumy nebo adidasy. Pod něj suspensor, na ruce namotat bandáže – chrániče zubů a helmy, to přišlo až pozděj – a šup rozhejbat do tý koupelny. Jinde nebylo místo. Trochu zastínovat, pak vzal trenér lapy, nandat rukavice a bim bim bim, bim bim. Chmelíček, klubovej fanda, nám dělal maséra. Byl dobrej, ale neustále při tom pil víno, furt popíjel a potil se na tebe, což jsem nesnášel. Před zápasem mi ještě uvolnil lejtka a někdy mi je musel masírovat i o přestávkách v ringu.

Ze dveří, na nichž jsou ceduličky s nápisy NEREZ a SPIRITUAL KVINTET (v šatnách Lucerny se osazenstvo střídá, jednou jsou tu muzikanti, podruhé sportovci), se trousí svalnatí naháči a mizí ve dveřích naproti. Odtud mohutný hlas vyvolává: Garcia, Tišer, Zazvonil, Padevět... Soupeři z obou družstev jdou na váhu. A pak zase honem zpátky do šatny, čas spěchá. Pootevřenými dveřmi vidíme Piskače, jak si natahuje na nohu nákotníček, a kdosi tam lamentuje: „Krucinál, kde mám boxbotu?!“ A z chodby dovnitř volá Padevět: „Venco, nahoře tě čeká nějaká buchta!“ Šatna se chechtá. „Že si ten Venca nedá pokoj...“

Československý sport, 28. 10. 1983